

**עין משפט
נר מצוה**

לח:

עַד כּאֵן לֹא קָאָמַר רש"ב ”ב' ב' אב” (כ) **הבא אין מורידין**, וואָס וואָס לקמן מיינט דאָס ליה לרש"ב מורידין וי"ל דמהא לינא למשמע מינה אכל קשה דמאי מוכיח דחד טעמא הוא מדשמואל דסבר כרשב"ג וסבר מורידין לוכח כן מרשב"ג גופיה וי"ל דלא שמיע ליה ברייתא דלקמן^[א]:

בששמעו בו שמת כ"ע ”פ” (כ) **דמורידין**, אין לפרש

בששמעו צב' עדים דא"כ פשיטא דמורידין^[ב] אלא ששמעו היינו צקל ועד אחד^[ג] אע"ג דשמעו צו שמת דפ"ב צ' דייני גזירות (כמויות דף ק:).

גבי אין פוסקין מוונות לאשת איש משמע סוגיא דהתם דהוי בעדות גמורה^[ד]: **אמר רבא** צירד ולמכור תנן, וואָס וואָסאי לא פריך ממתינית דהאשע שהלכה (יבמות דף קנז: ושם ד"ה שאין דקמני מלינו שאין אחיס נכנסין לנחלה על פיה ולשני נמי לירד ולמכור מנן וי"ל דמהאא אלימא ליה לאקשוי משום דדומיא דנשותיהס קמני דמשמע כלל כלל לא: **היורד לנכסי שבי אין מוציאין אותו מירו**,^[ה] ^(ט) ^והוא דהין דאפי' מורידין אותו לכתיילה דאס נטושים מורידין לרשב"ג דאמר הנטושים כשצוין אלא אגב דתנא בסיפא צנטושים מוציאין^[ו] תנא נמי בשצוין אין מוציאין וואָס לימא רב הלכה כתנא קמא ושמואל הלכה כרשב"ג וי"ל דלא שמיע להו ברייתא אי נמי איכא דמפלי להו: וכולס

רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבן שמעון ב"ג ואמר שמואל מורידין קרוב לנכסי שביי לאו משום דחד טעמא הוא לא תרי טעמי נינהו הכי נמי מסתברא דאמר רבא אמר רב נחמן הלכה כדברי חכמים ואמר רב נחמן מורידין קרוב לנכסי שביי אלא ש"מ תרי טעמי נינהו שמע מינה אתמר שביי שנשבה רב אמר אין מורידין קרוב לנכסיו שמואל אמר י־מורידין קרוב לנכסיו בששמעו בו שמת כ"ע לא פליגי דמורידין כי פליגי י־שלא שמעו בו שמת רב אמר אין מורידין דלמא מפסיד להו ושמואל אמר מורידין כיון דאמר מר שיימינן להו כארים לא מפסיד להו מיתבי ר"א אומר^[ז] ממשמע שנאמר ויחרה אפי והרגתי אתכם יודע אני שנשותיהם אלמנות ובניהם יתומים אלא מה ת"ל והיו נשיכם וגו' מלמד שנשותיהם מבקשות לינשא ואין מניחין אותן ובניהן רוצים לירד לנכסי אביהן ואין מניחין אותן אמר רבא לירד ולמכור תנן הוה עובדא בנהרדעא ופשטה רב ששת מהא מתני' א"ל רב עמרם דלמא לירד ולמכור תנן א"ל דלמא מפומבדיתא את דמעילין^[ח] פילא בקופא דמוחטא והא דומיא דנשותיהם ^(ט)[ובניהם] קתני מה התם כלל לא אף הכא נמי כלל לא ומורידין קרוב לנכסי שביי תנאי היא דתניא ^יהיורד לנכסי שביי אין מוציאין אותו מירו ולא עוד אלא אפי' שמע שממשמשיי ובאין וקדם ותלש ואכל הרי זה זריו ונשכר ואלו הן נכסי שביין הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין ^יהלכו להם למדינת הים ושמעו בהן שמת היורד לנכסי נטושים מוציאין אותו מירו ואלו הן נכסי שביי הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין כאן ^יואינו יודע להיכן הלכו מאי שנא הנך דקרו להו נטושים ומאי שנא הני דקרו להו רטושים נטושים

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

למאי חזו, דקמני מוכרן: לגלדאי. לסקון עורות: **לכסיא** דגמלא. לכסיאש שעל הגמל שנצו כחוס ומסוקב מחמת משאוי איישר"א צלע"ו: לנקנינו. הכלי שהיה בתוכו יתקלקל אם ישאח בתוכו: צמאי קמיפלגי. ר"מ ורבנן מאחר שמודה ר"מ ביתר מכרי חסרונן: להפסד מרובה. כגון יתר

מכדי חסרונן: הפסד מועט. כגון כדדי חסרון דריקצון פירות וקילקול הקנקן דין והחמין: ערב צגט פשוט (כ"ג קעג): צידן. צמסכת גיטין (דף עד:). ראי"ס. צדיני ממנוות השני (פסנהדרין 65). שנחלקו צשני מחלוקות צמציא שטר ראיא לסתור את הדין צראשונה הלכה כמותו וצאחרונה אין הלכה כמותו: אמוראי נינהו. צבה אמר צכללא אמר ר' יוחנן ור' צאא אמר לאו צכללא צבה רבי יוחנן אלא יש מהן שהלכה כמותו: מדרבנן שמעון נשמע דמורידין קרוב. הראוי לירש: צנכסי צנוי. לקרקעות צנוי לעוצדן ולשומכן עד שיצאו הצעלים. ולקמן פליגי צה אמוראי: עד כאן לא קאמר רבן שמעון כהא. דמוכרן: אלא משום דקא בליא קרנא. אם ייחס שם אצל גבי קרקעות וכרמים אע"פ שמתקלקלות קלת לא בליא קרנא: אי כרצ כהנא. דאמר לעיל רואה אצל צקב שלו: אי כרצ נחמן צר יצחק. דאמר שם

עשאן תרומה ומעשר: דסרי טעמי נינהו. ממניי ונכסי צצוי ואיכא דלית ליה מוכרין פירות האצודין ולית ליה מורידין: קרוב. הראוי לירשו ואין קרוב ממנו: צששמעו צו שמת כולי עולמא לא פליגי דמורידין. דאס יצאו הצעלים קודם שיאכל זה הפירות יעול זה כשאר ארסיין ויחירי השאר ואס יצאו עדים שמת ירש הכל: מפסיד לכו. ולא יוצל הקרקעות ויזרעם תמיד ויחמישם: כיון דאמר מר. לקמן וכולס שמין להם כארים אס יצאו הצעלים שמין לזה חלקו צכל שנה שעצד צה כמנהג ארסיי העיר אס מתלה אס שלש אס רציע: אלא מלמד שנשיהם מצקשות לינשא צו'. שילכו צצצי ולא ידעו צניהס אס חייס אס מתיס ויהיו נשיהס אלמנות לעולס שאין צ"ד מניחין אותן לינשא וצניהס כיסומיס שלא ירשו נכסיהס. ושתי קללות הן אחת של חרב ואחת של צצי שמע מינה אין מורידין: הוה עוצדא צנהרדעא. צצצוי שירד יורשו לנכסיו: ופשטס רצ ששס מהא מפסיתא. דאין מורידין: א"ל רב עמרם דלמא לירד ולמכור סנן. [קמתין מנא דאין מניחין אכל לעשות ולאכול וליעול כארים ספיר דמי: דמעילין פילא צו'. ומשני שנייא דחיקא כמצקס להנכיס פיל שהוה חיה גדולה צנצק מחט: וסלס. לזכות צשלו צטרס יפסיד ונשכר צוריומו: ואלו הן נכסי צצוין.

דאמר אין מוציאין אותם מירו: ששנטושים כשצוין. ואין מוציאין מירו: נכסי רעושיין. שהנכסים רעושים. ולקמן מפרש להו רעושיין משמע שצנוס צעלים מדעתם והלכו להם דכיון דהיה לו לצוות הורידו יורשיי לנכסי ולא כוה ש"מ לא ניחא ליה ונטושים שנטושים צעל כרחן כגון שצנוס. והיינו תנאי דרבן שמעון סבר מורידין ורבנן סברי אין מורידין: ה"ק

מסורת הש"ס

(א) [שנת קנז: וש"נ], (ב) כמויות פו. גיטין לה. ודף עה. צ"ק סט. צ"ב קנז. פסנהדרין 65. וצבורות 67. א. [אנזות דרי"ג פרק לתן]. (ד) וצכיסט נהא, (ה) רצ"ל, ורש"ש מוחקין, ואלי"ל צניהס דומיא דנשותיהס, ו [מוספתא דמנוות פ"ח], (ז) בבחי' והלכה, (ח) ברי"ף הגרסא, ואין ידוע, (ט) ויעי' מוס' יבמות קנז: ד"ה שאין ומוס' כמויות קו. ד"ה שששעו,

תורה אור השלם

1. וחקרה אפי ודקדקו אתבס בקרב וקוי נשיכס: אלמנות ובניכס ויתמיס: שמת כב כב

הנהות הב"ח

(א) חוב' ד"ה עד וכו'. (ב) אצל התם אין מורידין: (ג) ר"ה היורד וכו'. צ"ב עיין צצות צ"ח ס"י ר"ו מתנא פירוש דיעור וז:

לעזי רש"י

איישר"א [ירידיוסידוריהו]. שפשווק. צצצ.

מוסף רש"י

שנשותיהם מבקשות לינשא. הרי זו קללות אחרת, שייחוי הנשים קללות כאלמנות חיות, שלא יחיו עדים למיתת צעליהן והפסייה אסורות להשאח, והנכס יחיו יתומים, שלא יעמוס צית דין לירד לנכסי אציהס, לפי שאין יודעיס אס מתו אס צצצו (ושמות כב כג). קופא דמוחטא. נקב המטע (נדבותא 68): אה: צב המטע ולא חורו (סנהדרין צה: ע"ש).

מוסף תוספות

א. ואע"ג מסתמא דש"ס הוא, וסחמא דש"ס מיתח ברייתא דרשב"ג לקמן, אפשר דכי שקיל וטרי בבי מדרשא בסוגיא דהכא, לא הוה ידעי בבבויי, ולחרי מילי דשמואל הוי ידעי. מיוסח ליעצ"א. ב. והלא הוא יורש הכל. מוס' הלא"ה. ג. וליכא למימר דלמא מפסיד להו, דהא הוא מחשב בלבד ליורשן וישארו לו הנכסים. ר"פ. ד. לאו דוקא יורד, כלומר שירד מעצמו אין מסלקין אותו, אלא. רשכ"פ. ה. דאפילו יורד מסלקין אותו. רשכ"פ.

ג א מ"י פ"ז מהלכות שאלה ופקדון ה"ל צ סמנ עשין פח טושי"ע ח"מ ס"י רצב סקיף נז:

נא ב ג מ"י פ"ז מהל' תליות הלכה ד ה ועיין צהשגות וצמניד משנה סמנ עשין ז טושי"ע ח"מ ס"י רצב סקיף צ וסקיף ג וסקיף ה: גב ד טושי"ע שס סקיף א ויעיין צצית שמתה על הרמב"ם שהשמיט וז: צג ה מ"י שס הלכה ח טושי"ע שס סקיף א וספי"ד:

רבינו חננאל

פ"י כתישה, מלושי' (משלי כב כז) אם תכתש את האדמה בכמכתש. וחכמי אומ' עושה להן תקנה ומכרין בב"ד, וכשמוכרין מוכרן לאחרים ולא לעצמו. ערשה להן תקנה, אסקי תקנה זו לקנקנים שלאי פסידו לחמר, ואפי' הפסד מועט חשיש, וחלכי כחכמי' וכו' יוחנן. רשב"ג אומ' ומכרם בב"ד מפני שהוא כמשיב אבירה. קימי' לן דחלוקת חכמי' ורשב"ג בכדי חסרון כו' יוחנן, והלכה כחכמי' ואפי' דחכמי' דברייחא קימי' כרשב"ג. אבל יותר מכרי חסרון דברי הכל מוכרין בב"ד, לאחרים ולא לעצמו. איתמ' רב אמי' אין מורידין קרוב לנכסי שביי, חיישינן דלמא מפסיד להו. ורשנאל אמי' מורידין, כיון דאמי' מר שמין להם (בעדים) [וצעריס^[א]] לא מפסיד להו. בששמעו בו שמת כולי' עש"מ לא פליגי דמורידין, כי פליגי בשלא שמעו בו שמת. וקימי' הוה כשמואל וטרי נחמן. הוה עובדא בנהרדעא כשבי שנשבה, ופשטה רב ששת דאין מורידין קרוב לנכסיו מיהא דתניא, ר' אומ' כמשמע ש' והרגתי אתכם איני יודע כי יהיו נשים אלמנות ובניהם יתומים, אלא מלמד שהן כאלמנות ולא אלמנות ממש, כצד, מבקשות לינשא ואין מניחין אותן. לבינן מבקשין לירד לנכסי אביהן ואין מניחין אותן, שעדיין לא נבחרה מיתחן בעדות^[ב]. ואע"ג דאוקמה רבא לירד ולמכור אין מניחין אותן, אבל מניחין אותם לירד ולחלקן, דחאד רב ששת מרבה' נשיכס ובניהם, בניהם דומיא דנשיהם, מה נשיהם כלל לא אף בניהן כלל כלל לא. מורידין קרוב לנכסי שביי אוקיננא בתנאי. דתניא, היורד לנכסי שביין אין מוציאין אותן מירו והוא ששמעו בהן שמת. היורד לנכסי נטושים מוציאין אותן מירו, והן שיצאו למדינת הים ואין יודע להיכן הלכו^[ג].

(א) כיה כצתיי, וכתיב מני הוא ל'ארים. (ב) ואפילו שמעו צו שמת, וקושית הגמלא היא צין ששנאל וצין רצב. (ג) ריח' מפרש אל תל הקוצא על פי דרכו של הנאמן צמסות האנזיס נאזוי מוזס ומצנר ס"י ח"י ע"ש, ולעתס 'נטושים' הס אלו שילאו למדינת היס מדעתם.

^(א) וְלִקְחָן קוּי. קטל.
^(ב) מְחֻמֵּת עַל; א (ג) יָלִיד
דלמך ר"י אמר רב ספדא
וכן הו"א בנתיבות פ.
ויע"י מוס' יבמות ק.
ד"ה דלן. ד' ע"י מהר"ם
שי"ך הרש"ש (ס) כחזות
פ: (ע"ש מוס' ד"ה
ורב הונא, ו' צ"ל יהי.
רש"ש, ו' ע"י תוס'
הרא"ש,

תורה אור השלם

¹ והשביעת השמטתה
והשקתה וְאָבְדָה אֲבִינִי
עמך וְיִתְרָם תֹּאכַל וְחַת
השדה בן תעשה לְבָרְכִי,
לְיִתְרִי:
מבית בן יא
² וְקָאֵם שְׁאָן בַּעֲמֹךְ וְכָל
מִבְרָךְ יִיּוֹשֵׁד בְּשֹׁד
שְׁלָמָן בֵּית אֶרְבָּאֵל בֵּית
מִלְחָמָה אִם עַל גִּבּוֹם
רָשָׁתָה:
הרש"ש י"ד

הנהגות הב"ח

^(א) תוס' ד"ה ויטול וכו'
דכשני ששמעו בו שמת
וכי ונטושים דלא שמעו
בו שמת לא:

הנהגות הגר"א

^[א] רש"י ד"ה השתא כי
יטול הנה. יצ"ע ע"י תוס'
ד"ה ויטול (רמ"ש רבנו
בז"מ סי' רפ"ה סי' ז):

רבינו חננאל

תנא וכולן שמין להן
(בעדים) [בעדים].
אוקימנא כרשב"ג דאמי'
שמעיה שהנוטין
כשבויין. וסבר האי תנא
כשבויין ולא כשבויין.
כשבויין טאם תפשו דאין
מוציאין מהם. ולא
כשבויין, דאלו גבי שבויין
אם קדם ויחלש ואכל הרי
זה וריו ונשכר, ואלו לא
נוטין שמין להן (בעדים)
[בעדים]. ואקש"י יאז שגא
מאד דתנן, המוצא הוצאות
בנכסי אשתו הוציא הרבה
ואכל קיפעה, מה שהוציא
הוציא ומה שאכל אכל
וכי. אסקי' חיקתן להן
רבנן לשום להן (בעדים)
[בעדים] כי היכי דלא
ניפסדינהו לנכסי. ודייק',
ובכולן לאיתוויי שבוי
שנשבע שמורדין קרוב
לנכסיו. יצא לדעת אין
מורדין קרוב לנכסיו, מאי
טעמ' דאמרי' מכרי לדעת
יצא היה לו להוריד קרוביו
לנכסיו, כיון שלא הוריד
הוא גם הוא אין מורדין.
אבל הבורח מחמת מרדין,
כלום הבורח מחמת
נפשות, מורדין קרוב
לנכסיו, דאמי' מחמת
טירדה הוא דלא הוריד.
וקיי"מ לן בשמואל דהא רב
נחמן קאי בותיה. הילכך,
במקרקעי מורדין קרוב
לנכסי [נוטין פ],
וכששמעו בהן שמתו
מורדין אפי' לנכסי
נוטין, ומטלטלי, אם
תפשו אין מוציאין מידם,
ואם לא תפשו ממקדין
אותן ביד נאמנין. ואם
נראין הדברים שמתו אפי'
שאין פדות בבורה במיתתן
נותנין אותן לירוש"י. פי'
אפישטא לדיקנא, כל'
לאדם גדול בעל זקן, אין
מעמידין לו אפישטופוס.
וקיי"מ לן בשמואל דאמי'
מורדין קרוב לנכסי שבוי,
דהא רב הונא דתלמיד רב הוא,
אמי' אין מורדין (קרוב) [קטן] לנכסי שבוי דלמי' מפסיד להו, ולא קרוב לנכסי קטן,
הא גדול ואפי' קרוב בנכסי שבוי מורדין. אמ' רבא ש"מ מדרב הונא אין מחזיקין בנכסי קטן ואפי'
אפישטופוס. ר"פ.

(6) י"ל כסוין.

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

ה"ג נוטשים על כרחן דכתיב והשניעוים תשמטנה ונטשסה.
היינו על כרחו: **אפקעתא דמלגא.** מלות המלך: **רעושים מדעתן**
דכתיב אס על בנים רועסה. היינו מדעתו ולא שציה דכתיב רשיה
דקרא וקס גאלו בעמק י' היו יראים שלא יצאו ארזים עליהם
וכל מנצנצין יושד יגלו בגולה מאליהן

וישאלו העיירות שדודין מאין איש
כשוד שלמן בית ארצאל ציוס מלחמה
שדודין הצאין למלחמה על ידי
מארכ על עס היושז שזלוס שלא
נוהרו בהם לצרות מפניהם ושודדים
את הכל וכמוהו (ירמיה יג) הגלת
יהודה כולה הגלת שלומים ממוך
ישיבת שלום צאין ממחיד הגלס
בנודננדר. בית ארצאל תרגס יהונתן
בית מארכ אל"ף למד' יתרכס צו כמו
(הושע ג) יעדו את יורעאל שהא
לשון זריעה ולא לשון עיר. ומדקא
אמר יושד כשוד שלמן בית ארצאל
מכלל דההוא יומא לאו בית ארצאל
ציוס מלחמה הוה אלא מוךך צא
לנצס והמה עוזבים אס על ציוס
והולכים להם מדלגת הארזי שמה
יצא עליהם: **רועסה.** נעזזה:
ונוט. מפ' לקמיא אהייא קאי וכללנא
לחמיי מאי: **שמין להם כארים.** אס
יצאו הצעלים יטלו אלו שצח
קרקעות ופירות כננהא אריסי
המקום: **השסא וריו ונשכר הוי.**
[א] ויטול הכל: דאילו הסס וריו ונשכר.
דכיון ששמעו צו שמת כי נחת לה
ארעמא דכולהו פירי נחת אצל הכא
דלא שמעו שמת לאו ארעמא דכולה
נחת אלא לטול כארים צכל שנה
ושאל פירות יהו מונחין: **נכסי**
אסמו. נכסי מלוז שהווא אוכל פירות
והקצן שלה: **הוואי הרנה ואכל פירות**
קימעא. קודס שמת או שגרישה:
הא לא דמאי. תרואא הוה. הא
דנכסי שציון להא דאשמו קטנה דמי:
קטנה. שהיא יתומה שהשיאיה אמה
ואחיה ואין קידושין מופסין צה מן
המורה אלא מדצ"כ סופרים לפיכך
יואלה שמואל מדצ"כ אס תמאלן:
כמוציא על נכסי אחר דמי. ואס
הוואי ולא אכל כדי הוואתו שמין לו
כארים: **דלא סממא דעסיס.** שהיא
סחוק צידו דדוואג שמה תמאלן צו:
סחוקי ליה רצנן. לטול כארים:
כי היכי דא ינפסדינהו. שלא יקלכל
הקרקעות לוורען תמיד ולא יעצוד
ולא יעדור כרמיס: **[לאסווי הא דרז**
נחמן. צורה מחמת מרדין: **יאל**
דעס אין מורידין. דכיון שהיה
שפי צעמין ולא נורה צללמו לירד
לנכסיו ש"מ לא ניחא ליה: **צורה**
מיושבת עליו מחמת שהווא צהול:
מחמס כרגא. שאין לו ממה
לפרוע כספ גולגלתו למלך וצורה
לפני צוה הזמן: **היינו יואא**
דעס. שאין כאן צהלה: **מחמס מרדין.**
שהרג את הנפש ופרסאי
הורגין על שפיכות דמים כדאמרין
צצנא קמא (דף קפ.). מרדין
היא רציחה צלשון פרסי וכן מפורס
צשערים דרז האי גאון
(שער מ): **מעמידין אפוטרופוס.**
להכניס דצר המוכן ויהא שמור
אפוטרופוס לעולם. שלא יטול כלום:
אפוטרופא לדיקני לא מוקמינן.
אין צית דין טורחין לבקש אפוטרופוס
לאששים גדולים שנתמלא זקנס לפי
שלא ימלאוהו. דצשלמא לייתי איכא
דשמע להו והוי אפוטרופוס לדצר
מלוה אצל לדיקני לא שמעי להו:
אין מורדין קטן לנכסי
קרוב. הרואי לנכס צעמיה דכיון
דקטן לא יעד למחוי' אמת האי קרוב
לאחזיקי בהן ולומר הבא
לחלק ירושתו צא ועטו קטן להוריד
איש נכרי דלא מלי למטען צהו ירושה:
ולא קרוב מחמס קרוב לנכסי
קטן. כגון קטן שיש לו אח
"מאז ואותו אח מאז יש לו אח מאס
דאיש נכרי הוה אלא קטן אין מורדין
אותו אח מאס לנכסי קטן מחמת
קוצרת אחיו של זה שהוא אח של
קטן דאמי לאחזוקי צהו לצורך אחיו
ויאמר נכסים הללו של אחי תמאמי
הם שנפלו לו מאציו ואלו לחלקו צאו:
צאחי מאימא. כדפרישית שזה אח
מן האס לאחיו של קטן מן האצ:
ש"מ מרז הונא. דאמר אין מורדין
קרוב לנכסי קטן שמה יחזיק צהם
מחמת ירושה אצל אחר שאין לו
טענת ירושה מורדין ולא חיישינן
שמה יטעון אציו של קטן מכרס לי
ואלתימים שני חזקה ש"מ אין
מחזיקין צנכסי קטן אס לא אכל
צפני האצ שלם שנים אין שלם שנים
שאכלן צפני הקטן חזקה:
ואפי'

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

ובול"ם שמין להם כארים. אנטושים
דרצ"ג קאי דכמסיק פי' רש"י דצשציו
(א) ששמע שמתו אוכל כל הפירות
ואס יצאו הצעלים קודס שאיכל
הפירות יטול כשאל אריסין ויחזיר
השאלר וצנטושים דלא שמה שמת
לא יאכל כל הפירות אלא שמין
הפירות שאיכל כשאל אריסין
למחאה לשלם ולרציע ולא יאכל
כלום צחנס וקשה דאמאי משני
לעיל"א לירד ולמכור מנן לישני
לירד ולאכול מנן דהא אפילו
לאכול צחנס אינו יורד" ו עוד מאי
פריך צמר הכי אף צניהם כלל לא
הא ודאי אין לו כלל אפילו למד'
מורדין כיון שאין לו אלא כארים
נכרי ועוד מאי פריך מהמוציא
הוצאות על נכסי אשמו דהתס יורד
לאכול כל הפירות אצל הכא אינו
יורד כי אס צבורת אריסות ותו
דאמר שמואל לקמן שצוי שהיח קמה
לקצור מעמידין אפוטרופוס וקוצר
וצור ואח"כ מורדין קרוב לנכסיו
ומעיקרא אמאי אין מורדין קרוב
כיון שלא יאכל הפירות צחנס
לכל נראה דודאי שכל הפירות
אוכל צחנס^א ואס וצל וחרש חרע
וצעלים צאו קודס שקצר יטול
כארים שצר טרמו ועמלו^ב ולצר
וכן למ"ק אית להו שאין שמין
כארים ולכך אין מורדין דלמא
מפסיד להו לפי שירא שיצאו הצעלים
קודס שיקצור ויאכל ולא יטול כלום
ולא יצביח הקרקע אלא כל מה
שימאל יאכל צחנס כדין קרוב
היורד לנכסי שצוי והשתא פריך
ספיר כיון שאוכל כל הפירות יסו
שיצאו הצעלים קודס שילקט אמאי
נוטל כארים טפי מהמוציא
הוצאות על נכסי אשמו ורין
והא דקאמר ואילו התס ורין
ונשכר פי' כששמע הצעלים
ממשמשים וצאין מניחין אותו
לקדס ולתלוס אע"פ שהפירות
יסו שהצבה מורדין. כיון שאס לא
יקדס אין משלמין טרמו אצל
הכא צנטושים אס צאו צעלים
אין מניחין אותו לתלוס כיון
דלא מפסיד מיד דשיימי' להו
כארים: **אמר שמואל** **שבוי שנשבעה**
מורדין. וא"ת והאמרנא שמואל
חדא וימנא^א וי"ל דה"ק אף על
גב דצשציו מורדין יאל לדעס
אין מורדין: **היינו דרע.** דמסממא
לא פליג אשמואל מדלא קאמר
אף צורה או אף יואא לדעת:

ש"מ מדרב הונא אין מחזיקין
בנכסי קטן ואפי' הגדי"ל. פרש"י
מדאמר רב הונא אין מורדין
קרוב הא נכרי מורדין וקשה
דללא רב הונא כמה שמעמידין
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג). מנהו
צ"ד לא ישצעי^א וע"ק היכי מוכח
מדרב הונא דאין מחזיקין דלמא
אי טוען שני חזקה מועיל והא
דמורדין נכרי משום דליכא
למיחש למידי דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הבא
עדים שלקחת מאציו והכי נמי יש
לו לדעת ולמחות צסוק כל שלשה
וכי **אפוטרופוס** לנכסי יתומים
פרכ הניקין (גיטין נג

לפ:

עין משפט
נר מצוה

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

מסורת הש"ס

(א) (בכתי"י עיטרא. ויע' בב"ב כט:), (ב) (יבמות פח. כמותות כז: [ע"ש]), (ג) (יבמות פח.), (ד) (ב"ב קמג:), (ה) [ע"ש במגוה וממלא דטעות נפל בספרים וז"ל עטרא וכן הוא בערוך וכו' רש"י בגיטין פו. ד"ה ועמיר], (ו) [וע"ע חספות גיטין כח. ד"ה והניחו],

ורה אור השלם

1 וַיִּבֶר יוֹסֵף אֶת אָחָיו
וְהֵם לֹא הִכְרָהוּ:
בְּרִאשִׁית מִבְּח

גליון הש"ס

גמ' מרי בר איסק. עיין
יבמות דף כ"א ע"ב תוס'
ד"ה ר"א: תוס' ד"ה
דלמא וכו' אך קשה.
עיין בתשו' מעיל דדקה
סי' מח:

מוסף רע"י

[illegible]

מוסף תוספות

ז. ריון ואל ידעו למחור.
 ח. מוס' האל'ס. ו. חן ויון דירד
 י. חורבו כשהיה קטן ואל
 ידע שיהיה שם אביו.
 יא. מוס' האל'ס. א. חן ואל
 יב. דמנען ערעטא לית לא
 קלא. מוס' ב. ח. אמאי
 יג. חישנין למרחא. מוס'
 יד. ללמרחא. ח. מוס'
 טו. חישנין. רעבי'ס. ז. חלק
 טז. שלה. חזקל. אותה
 טזעבי'ס.
 חזקתא שתיא קיימת. רי'ס.
 הניעה
 ז. [אותה] ח.
 ח. לגבורות. מוס'ס. לרעבי'ס.
 ט. ואל חישנין למרחא.
 י. רעבי'ס. אבל בן פ"א
 יא. יותר עד ש' קרוב למות
 יב. כשי' נשתיין ב' קרוב
 יג. חשק'ס. ח. חזקל. ח. דמנען
 יד. חשק'ס. ח. חזקל. ח. דמנען
 טו. חזקל. ח. חשק'ס. ח. דמנען
 טז. חזקל. ח. חשק'ס. ח. דמנען
 טזעבי'ס. ח. חזקל. ח. חשק'ס. ח. דמנען
 חזקתא שתיא קיימת. רי'ס.
 הניעה
 ז. [אותה] ח.
 ח. לגבורות. מוס'ס. לרעבי'ס.
 ט. ואל חישנין למרחא.
 י. רעבי'ס. אבל בן פ"א
 יא. יותר עד ש' קרוב למות
 יב. כשי' נשתיין ב' קרוב
 יג. חשק'ס. ח. חזקל. ח. דמנען
 יד. חשק'ס. ח. חזקל. ח. דמנען
 טו. חזקל. ח. חשק'ס. ח. דמנען
 טז. חזקל. ח. חשק'ס. ח. דמנען
 טזעבי'ס. ח. חזקל. ח. חשק'ס. ח. דמנען

ובי תימא הא פשיטא ליה דלאני יודע למחוט בצוק ג' אף ע"פ
שהוא נזכר לשאול עידי מכירה דרגילות הוא טפי לשכוח מחאה
בצוק כל ג' א"כ בלא רב הונא פשיטא דאין מחזיקין י"ל דאי לאו
רב הונא ממה שמעמידין אפטרופוסם לנכסי יומיני אין להוכיח

ואפילו הגדיל ולא
אבל באחי דאמא ל
נמי לא אמרן אלא
לית לן בה ובארעת
דלא עבד ⁶ עיטרא
אית לה * ולא היא ל
שנא אחי דאמא לא
בתי ולא שנא עבד
עבד עיטרא לא

רבינו חננאל

[illegible]

ויהיבין כל נכסי לאחמא ואמאי נוקי פלגא לינוקא על ידי אפוטרופוס
אלא ודאי בכל ענין אין מורדין קטן כדיון הקטן אדון האפוטרופוס
אולי ישמע לקטן שלא לתרום ושלא וי"ל דהא דקאמר פלגא
ומוקמינן לאפוטרופוס לינוקא לא לתרום על הפירות כדיון קרבן
היורד לנכסי שבו אלא שישמור האפוטרופוס כדיון ארסי בחזקת
סבמא ויתפרנס הקטן מזה וזה טוב מלתתם לאחמא שחאכל כל
הפירות חנם כדיון קרבן היורד לנכסי שבו: **ושיצא ברא חרית**
וקרן. הוא הדיון אם ילא בחמימית וכן דלין גאמן לומר שהוא אחיו
לד"כ לא בעקת חיי כל בריה העשירים שכל אחד יאמר אני אחין
ועוד דהא נאמ' צפ' ויחולין (ב"ב דף קל) האומר זה אחי אחין
נגמון אלא הכא מרי בר איסק לא היה טוען ברי אלא לא ידענא
דף ולכן אם ילא בחמימית איונו נאמן כיון שאינו מכחישו אלא אמר
וכי כל אדם עשיר אלס יצטרך להציא עדים שאין התובע אחיו
ספקא עישה עומס שיעידו ומרי בר איסק ח"ל סוף סוף דהשתד
אע"פ שידועין ומשני תמרי לא עבדי חלא שיתקין מלהעד

ואפי' הגדיל הקטן משיירד למוכו ואכלו ג' שנים בפניו משהגדיל לא הוּא חזקה דהואיל ותחילתו ירידתו למוכו הוּא קטן לא ידע כשהגדיל שכן של אציו ולפיכך לא מיחה. דאי ס"ל לרב הוּא דמחזיקין בזה משהגדיל היכי מחזיקין נכרי לנכסי קטן שמה יאה

וְכִי תִשְׁמָעוּ אֶת הַשִּׁפְחָה מִתְּחֵלָה מִתְּחֵלָה
 מִתְּחֵלָה מִתְּחֵלָה שֶׁנִּי חֻקָּה: וְכִי
 מִתְּחֵלָה מִתְּחֵלָה שֶׁנִּי חֻקָּה: וְכִי
 אֲמַר: דְּלִין מוֹרִידִין קְרוֹב לִנְכְּסֵי
 קָטָן: אֲלֵא כִּנְחֵי דִּנְחֵא. אֲמַר מִתְּחֵלָה
 שִׁנְעוּן בֶּן זֶד יִירוּשָׁה: אִישׁ עֲסָא.
 שְׁדוּת: אֲבָל כִּנְחֵי לִישׁ בֶּן זֶד.
 שֶׁשֶּׁנִּי מִתְּחֵלָה מִתְּחֵלָה עֲלֵיהֶם שֶׁנִּי חֻקָּה
 שֶׁל קָטָן: עֵיטָד. שְׁטַר חֲלוּקָה
 כְּשֶׁחֲלָקוּ מִתְּחֵלָה. רַק בְּזִמּוּת לֹא קָרוֹ
 (מִלְּפָס ד' ב') מִתְּחֵלָה מִתְּחֵלָה
 לֹא עֲסָד לֹא הִפְלִיגוּ מֵהַם: לֹא שֶׁנִּי
 אֲמַר יִירוּשָׁה. קָן יִלְמָר שֶׁל אֲמַר הִיוּ
 נִכְסֵי מִלּוּג וְאִזְכִּי שֶׁל קָטָן צִעַל אֲמַר
 הִיָּה מוֹחֻק בֶּהֱן מִחֲמַת שֶׁהוּא אוֹכֵל
 פְּרִיֹת וְהוּא מֵת קֹדֶם לִאֲמִי וְלֹא:
 יִרְשֶׁה וְאִזְכִּי יִירוּשָׁה חֲזִיין מִחֲמַת מֵהֶם:
 הִיָּה לִיעֲזָד. כִּנְחֵי אֲרֻכָּתָה שְׁאִין אֲנִי
 יוֹדְעִין אֶם קִיָּמָה אֶם מֵתָה: צִידָא
 דִּנְחֵא. דִּהִלְכְּתָא כִּרְשִׁיג דִּקֶּס
 לִישׁ שְׁמוּעַל כּוֹחִיָּה: דִּלְמָא כִּנְחֵי
 לִישׁ קָטָן חֲלָק בֶּהֱן שֶׁהוּא
 שֶׁנִּי מִחֲמַת אֲמַר לֹא שֶׁנִּי חֻקָּה
 שֶׁמָּה מִתְּחֵלָה שֶׁנִּי חֻקָּה: לִקְוִיָּמָה
 לִפְלָגָא דִּנְכְּסֵי צִידָא דִּינְחֵא. אִכְנָה
 לִישׁ חֲמַת דִּלְמָא לֹא כִּנְחֵי כִּנְחֵי וְאִין
 לִישׁ חֲלָק בֶּהֱן אִין מוֹרִידִין קָטָן.
 לִנְכְּסֵי שְׁבִיר: פְּלָגָא יִכְנִין לִנְחֵא.
 מִמֵּה נִפְשָׁךְ אֶם מִתְּחֵלָה שֶׁנִּי חֻקָּה
 הִיָּה וְ יוֹרֶשֶׁת חֲזִיין וְאֶם לֹא מוֹרִידִין
 קְרוֹב לִנְכְּסֵי שְׁבִיר: מוֹקֻמִּין
 אִפּוּטְרוֹפּוּס. וְלֹא מִחֲמַת קָטָן לְגוּיָּה
 דִּלְמָא לֹא כִּנְחֵי אִין מוֹרִידִין קָטָן
 לִנְכְּסֵי שְׁבִיר: שְׁמַעוּ דִּשְׁכִּינָה כִּנְחֵי.
 לְסוֹף שְׁמַעוּ שְׁמַתָּה הִקְוָה וְעַל הַבֵּת
 שֶׁנִּי חֻקָּה לֹא שְׁמַעוּ: פִּילָסָא יִכְנִין
 כּו'. דִּקָּה וְדִלִּי שְׁלֵישׁ הִנְכְּסִים לוֹ
 וְשִׁלֵּשׁ הִנְכְּסִים. דִּקָּה. שְׁמַת חֲזִי
 הִשְׁלִישׁ: יִכְנִין לִנְחֵא. מִמֵּה נִפְשָׁךְ
 אֶם מִתְּחֵלָה שֶׁנִּי חֻקָּה הִיָּה חֲלָקָה
 לוֹ וְאֶם לֹא מוֹרִידִין קְרוֹב לִנְכְּסֵי
 שְׁבִיר: וְאִידִךְ דִּקָּה. לֹא יִכְנִין לֹא
 שְׁמַת חֲזִי קָטָן אִין מוֹרִידִין קְרוֹב
 לִנְכְּסֵי קָטָן: אֲסָא לִישׁ אֲחָא מְבִי חוּזִיא
 שֶׁהָךְ אִזְכִּי לְבִי חוּזִיא וְנִשָּׂא שֶׁסְּאֵה
 וְלִדָּה לֹא אֶת וְחֹזֵר מִרִּב לְכָאן
 יוֹדֵה לִנְכְּסֵי אִזְכִּי וְנִשָּׂא וְאֶת אֲחֵרִי לֹא
 מִרְבּוֹה וְנִשָּׂא חֲלָקוֹ: שְׁפִיר קִאֲמֵר לֹא
 שְׁאִינוּ מִיִּכְרִין וְאִין זֶה רִמְאוּת כְּשֶׁנִּי חֻקָּה

באת בחמימת זקן: ויכר יוסף את אחיו. כשנאלץ משה היו כולם חמומי זקן והם לא הירבו ש'אל מאללם בלא חמימת זקן ובה בחמימת זקן: דלאו אחוה דא. אחם עדים יש לו לזה שבאו עדים ומכירין בו מי היה האדם ויעידו ש'אין בן אבין אף בן אבן אבן: אחרים א"ל: מרי לרב חסדא לי מנאי דחלי משה תועלת: סוף סוף אסו ספדי ולא מספדי. אלל כמותי ולא כמותך: ספדי לא עבדי. מיראתך יעשו אחת שישמקו אלל שמים לא יעשו לא דין שישמקו ולא יעידו האמת אלל גם שיעידו שקר: א"ל ההוא אחא לרב חסדא: לפלוג לי מפרדיסי. כרמים: וזוספני. מיתן של אילנות: דשט. אהיו והשבתי ויתן לי חציין כמו שטן משבזבזין וכן

גַּלְגַּל יִדְעֻנָּה לֵאמֹר: **זֶה** אֶת אֵייתִי בְּהֵדֵי דְרָאָו אַחֲרָיו הוּא. וְאִם לֹא דִשְׁנִי הֵבָא שְׁאוֹתָו אֲמַר שִׁים לִי עֵדִים וְיֵרְאִים לְהַגִּיד אֵינִי רַב מִי יַעֲדוּ שָׂקֵר מִיִּרְאָתִי וְיֵאֱמָרוּ שְׁאִינוּ אִתִּי אוֹ יֵאֱמָרוּ שְׁאִינִי יוֹדְעִים וְהֵאָּה שִׁישְׁקֻרוּ וְיֵאֱמָרוּ אֵינִי אֲנִי יוֹדְעִים אוֹ שִׁאֲמָרוּ אֵינִי אִתִּיו:

כן

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ת. וגשל, © כל הזכויות שמורות

מ.

ס א ב מ״י פ״ח מהל' מלות והגד' ד' עשין בהשגות וזמנא דמשה סמג עשין אז טושי״ע ח״מ ס״י רפז סק״י ג וצ״ש: **סח** ג ד ה ז ח ט פ״ה מהל' שאלה ופקדון ה' ה סמג עשין פה טושי״ע ח״מ ס״י רפז סק״י יא: **סמ** ט סמ״י א ש טושי״ע שם סק״י יב: **ע** י כ מ טושי״ע שם סק״י יג: **עא** ל מ״י פ״ח מהל' ממרה ה' ז סמג לארין קט טושי״ע ח״מ ס״י רכח סק״י כ ודלא כר״י:

מדברי רב חסדא הוא אלא
שהגמרא:

שמין להם בארץ. אם
יבואו הצעלים יטלו אלו
בשצח קרקעות ופירות
כמנהג ארצי המקום (לעיל
דס.). כוזי. כלי חרס קטן
(שבת עז:).

א. הלכך ברבות התבואה
רבו אוכליה. ר"פ.
ב. דמשמע דהיינו טעמא
דרבנן. תוס' הרא"ש.

אָרַם אַבֹּר בַּבֶּרֶד. וואָס אַסן
בפחות מכור נמי יוציא כמו
לכור וי"ל דאין להם ריות להעמין
(צבחה) ומ"מ לפי חשבון הראוי
להתחסר: יוציא דאי אפשר שלא
יתחסר: **וְלֹא יִאָדָרוּ שְׂאֵינִי קִלְקוֹ**
ג' חֲסִין אַבֹּר. וואָס וואמאל
חשבי צמתינית אורז שאינו קלוף
עס זרע פשמן כיון דאית להו חד
שיעורא וי"ל דפשוט לו דלחור
מתחסר כל כך וצרישא גבי אורז
קלוף לא חשבי זרע פשמן קלוף
דשמה דיום חלוק:
מִדָּה מְרֻבָּה ג' בּוֹרֵן. וואָס אפי'
ב' כורין או ג' מתנפחין לפי
חשבון החסרונות העולה להם וי"ל
דב' כורין עולה להם הכפוז חסרון
של כור אחד ולא יוציא להם חסרונות
היינו כל החסרון חסרון של כור
אחד לא יוציא ולהכי נקט': כורים
לאפוקי פחות:

רובבה עשרה כורין תני תנא
 רדנו והחזיר לו מתוך גורנו
 יתו אינו יוציא לו חסרונות
 ירהבי בכיילא רבא ושקלי
 "א שמדד לו בימות הגורן
 ת הגורן והחזיר לו בימות
 ת א"ל רב פפא לאב"י א"כ
 ס איצטא: **מתני'** יוציא לו
 ישה לוגין שמן למאה לוג
 מזוקק אינו יוציא לו שמרים
 "י אומר אף להמוכר ^ושמן
 ל עליו לוג ומחצה שמרים
 י אתריה באתריה דמר חפו
 מייץ טפי איבעית אימא משום
 תריה דרב יהודה רמו ארבעים
 ב יהודה שיתא שיתא בזוזא

מחנה מחמת שמרים: למא. למא.
: גרישא. קרקע שעושין ממנה
הוד. מילחא באפי נפשיה היא ולאו
את החצית: אויל דנא בשיא. בששה
חנווי וקיה מוכרן שש כוזי בזוז:

וְכֵן אָמַר רַבֵּה הַשְּׁבִיטוֹ לֹא־מֵאֲנֶע לֹא גִרְסִין. שְׁאִין הוּא לְשׁוֹן גִּמְרָא לִבְיָא דְּרַבִּי הַאֲמֹרָאִים קִיטוֹ לִמְשַׁנָּה וְעוֹד רַבֵּה תַּלְמִידִיהּ דְּרַב חֲסִדָּא הוּא וְיֵרִיב אָמַר רַב חֲסִדָּא שְׁמַעְתָּ מִשְׁמִייהּ. וְהִי גִרְסָא לִיהּ וְכֵן אָמַר רַב ^(א) דְּקָרָא קָמַת: לֹא שֵׁנו אֲלֵא שִׁבְחָהּ נִכְסִים מִחֲמַת נִכְסִים אֲלֵא שִׁבְחָהּ מִחֲמַת עֲלָמָן שֶׁל אֲחִים הַשְּׁבִיטוֹ לְעֲלָמָן אֲמַרְהּ רַב חֲסִדָּא לֵהָא דְּרַב הֵכָא לִימַרְר לֵיתָן לָן הִיאֵא שְׁמַעְתָּא הֵכָא אֲפִלּוּ הַשְּׁבִיטוֹ מִחֲמַת טוֹרָתָא שֶׁל מִשְׁבִּיטִין כִּי הֵכָא דְשַׁתַּל פִּרְדָּא הַשְּׁבִיטוֹ לֹא־מֵאֲנֶע: יֵדְעוּ. אֲלוֹ שֵׁטִירוֹ תַּלְקָס: מִי יֵדַע. שֵׁטִי לֹא אֲחִים: גְּדוּלָּה מוֹו. קְרוֹב הַיּוֹדֵד לִנְכְּסֵי שְׂבִי שֵׁטִי אֲשֶׁם יִבְאֹו הַזְעֵלִים יֵטִלוֹ שֶׁלֹּס: אֲמַרְו שֶׁלֹּס נִכְסֵי כֹאֲרִים הֵכָא דִּידִיהּ לֹא יִהְיִין לִיהּ. בְּתַמִּייהּ. זֶה שַׁעֲשֵׂה וְהַשְּׁבִיטָן לִדְעַת עֲלָמָן לֹא יִהְיִין לִיהּ כֹאֲרִים בְּחַלָּק הַשְּׁנִי: בְּרַשּׁוֹס בִּ"ד נִכְסִים. דְּמוֹרִידִין קְרוֹב לִנְכְּסֵי שְׂבִי: הֵכָא לֹא בְּרַשּׁוֹס נִכְסִים. כְּשִׁירָה זֶה

וכן אמ' רבא. המפקיד פירות אצל חבירו הרי זה יוציא לו חסרונות, לחטים ולאורז ט' חצאי קבין לכור. ואוקימנא באורז קלוקן. תנא דין כלל כור וכו' לר' יוחנן. כלל שנה ושנה. וקיימ' לן כחנא קמא דמתני'. והוא שעירבין בין פירותיו ומספקת מהן ואינו יודע כמה ההוצאה לברר החסרון, אבל ייחד לו קרן וזית אומ' לו הרי

נורי אמר. אהכל לפי המדה פליג: **אם היסד מדה מרובה**. שהפקיד אללו הדינה ובגמולא מפרש י' כורים לא יוציא לו חסרונות מפני שהסד מותרות צימיות הגורן בשמשים החמיין יבשין וצימיות הגשמים כשמחזור נופחות ובאכילת עכברים איין נחסרים כל כך לכל כור וכור רכולי האי לא אכלי עכברים מ" כורין הלכך נפיחתו משלמת חסרון המגיע לשני כורים אם שלשה שהעכברים אוכלין: **גב'** זרע פשתן בגבעולין. חסר כל כך לפי שהגבעולין מתיבשין וגופלים והרות מנשבת על זרע פשתן נקי אינו חסר כ"כ: **לכל כור ודור**. פירוש דמתינתין הו': **ליחזי ידידיה כמה הוו כו'**. ויראה כמה חסרו י' ויטול על של חצרו כפי חשבון: **מדת הגורן היסד ימירה על של חמים: כשופטני**. שופטני: **צמיס**. צמיסא. צימות: **הגורן**. סמון יבושן שנתיבשו בחמה: **והחזיר לו צימות הגשמים**. חזרו ונתפחו מלחלוות הגשם והקור: **א"כ**. שדרכו לתפוח: **לפקע כדא**. כשממלאין כד חטיין או שעורין צימות הגורן ופקי את הכד יפקע צימות הגשמים מחמת תפוחיה: **הפזושה**. אילל. דוחק. ממוך שהס צמקוס נר נדחקין יחד ואין תפוחין: **מתנני'** לין. אם הפקיד אללו יין ועירבו עם יינו אנקניס צולעין שמות: **אף המוכר כו'**. כשם שאמר צמפקין כן אמרו צמכר צמכרש שמו לחצירו

וְעוֹתָן לֹא מִתּוֹךְ חַצְיוֹתָיו כְּשֶׁאֵל מִסְתַּפֵּק מִמֶּנּוּ וְהוּא מְזוּקָק הֵרֵא
 לָנוּ: **גמ'** **הפ'** **נקירא**. טעם הַחֲבִירָה מִצִּפְּנִים בְּשֵׁנוֹהָ כִּדְרָךְ שֶׁ
 הַחֲבִירָה. אֲרֵלֵנִיא בְּלַע"ז: **הא**. בְּחִתְּרֵיהֶם דְּר"י מִי"ךְ טַפִּי מֵהֶהֱיָא דְלֵא
 אֲחִמְתִּיתִין קֹא: **נמ'** **ארבעין וסמתיא חווי דנא**. מִדֶּה קִטְנֵה הֵימָּה בְּרֵא
 חוֹזִים הֵימָּה נִכְרָתָא בִּימָה בִּימָה הַבְּרִי: **פרס** לֵאמֹר **לכ** **יודע שים**